

„Kdepak, kdepak,“ vrtěla hlavou slepice, „víš, co mi to dalo práce, než jsem je vyseděla?“

„Aspoň mi dejte jedno vajíčko, zkusím je vysedět sama.“

„Pche, taková neposeda a chtěla by sedět na vejcích,“ ušklíbala se kvočna.

„Se slepicemi není žádná řeč,“ vzdychla si Káťa a šla k potoku.

„Uhnout z cesty, no tak – no tak,“ ozvalo se za ní.

Po pěšině pochodovala kachna s káčaty.

„To jsou krásné kačenky,“ jásala Káťa.

„Jaképak kačenky? To je olympijské družstvo,“ měřila si ji pohledem kachna, „dnes máme první rozplavbu. Je neveřejná, ale můžeš se podívat.“

„A nezbylo vám nějaké káče v záloze?“ osmělila se Káťa, „chodily bychom se spolu koupat.“

„To tak – to tak! Ještě bys mu zkazila styl. Vždyť nemáš ani plovací blány. Pozor – pochodem v chod – plavbě zdar!“ a pochodovaly dál.

„Jen se tolik nevytahuj,“ mračila se Káťa, ale v duchu jí to družstvo záviděla.

„Všichni si hrají na maminky, jen já nemám nic.“

Smutně se loudala domů. Cesta vedla kolem cukrárny.

„Na smutek je nejlepší zmrzlina,“ rozhodla se Káťa.

Vešla dovnitř a už měla na jazyku: Jednu vanilkovou prosím – ale místo toho polkla úžasem.